FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 29. SEPTEMBER 1982 [1]

Høje Domstol.

De præjudicielle spørgsmål, som skal behandles i dag, er rejst under en straffesag, under hvilken kaptajnen på et britisk fiskefartøj, Jack Noble Kerr, er tiltalt for overtrædelse af den danske bekendtgørelse nr. 88 af 10. marts 1978 om begrænsning af fangstmængder på fiskeriterritoriet ved Grønland.

Ved den nævnte bekendtgørelse var der fastsat totale fangstkvoter for forskellige fiskearter på forskellige områder af det grønlandske fiskeriterritorium. Af § 8 sammenholdt med det til bekendtgørelsen knyttede bilag II fremgår, at den samlede fangst af rejer på 200 sømileterritoriet ved Vestgrønland var fordelt på fangstkvoter til Grønland, Danmark, Frankrig og Færøerne. Ifølge bekendtgørelsens § 10 kunne overtrædelse af bestemmelserne medføre advarsel eller bøde.

Den 22. juni 1978 påbegyndte Jack Noble Kerr med sin trawler »M/S Goth« rejefiskeri i ICNAF-området 1a-1f på grønlandsk fiskeriterritorium på en position vest for Holsteinsborg mellem 12 og 200 sømil fra de grønlandske basislinjer. Han var under fiskeriet i besiddelse af en licens udstedt den 14. april 1978 af det britiske fiskeriministerium, hvorefter skibet i tiden efter den 6. juni samme år havde tilladelse til at fiske 475 tons rejer i ICNAF's subarea 0-1.

Efter gentagen opfordring fra de danske fiskerimyndigheder til straks at indstille fiskeriet, blev skibet til slut opbragt den 16. juni 1978. Jack Noble Kerr erkendte sig skyldig og vedtog »under protest« at betale en bøde på 80 000 DKR samt konfiskation af 41 500 DKR svarende til værdien af de fangede rejer. Sagen blev efter kaptajn Kerr's anmodning indbragt for Grønlands landsret, som ved dom af 14. november 1979 idømte ham en bøde på 100 000 DKR for overtrædelse af den nævnte bekendtgørelse om begrænsning af rejefiskeriet, samt besluttede konfiskation af 41 150 DKR.

Dommen blev af både tiltalte og anklagemyndigheden påanket til Østre Landsret.

Efter tiltaltes opfattelse må den danske bekendtgørelse nr. 88 anses for stridende mod fællesskabsretten, især fordi den medfører, at fiskere fra forskellige medlemsstater behandles forskelligt på det grøndandske fiskeriterritorium mellem 12 og 200 sømil. En sådan forskelsbehandling på grund af nationalitet må anses stridende mod EØF-traktatens artikel 7 og ligeledes mod artiklerne 1 og 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren (EFT L 20 af 28. 1. 1976, s. 19), hvorefter forskelsbehandling af medlemsstater i forbindelse med udøvelsen af fiskeri er forbudt, ligesom bestemmelserne garanterer lige adgang for medlemsstaternes fartøjer til de fangstpladser, som ligger inden for andre medlemsstaters højhedsområde. Det bestrides ikke, at der af hensyn til bevaring af fiskebestandene principielt kan indføres nationale bestem-

1 — Oversat fra tysk.

melser om fastsættelse af totale fangstkvoter, men fordelingen af kvoterne kan ikke ske på grundlag af såkaldte historiske rettigheder, dvs. det hidtidige fiskeri i området, da sådanne rettigheder i vidt omfang er blevet ophævet ved EØF-traktaten. Den retsstridige bekendtgørelse er heller ikke blevet lovliggjort ved Kommissionens godkendelse, som først fandt sted den 20. november 1978.

Anklagemyndigheden har her overfor anført, at det på det pågældende tidspunkt var tilladt medlemsstaterne at gennemføre foranstaltninger til bevaring af fiskebestandene og således også at indføre kvoteringsordninger, der fastsatte maksimum for de enkelte medlemsstaters fiskeri. Den ved bekendtgørelse skete fordeling af rejemængden på medlemsstaterne er fastsat på grundlag af det hidtidige rejefiskeri i området og er i overensstemmelse med Kommissionens forslag til fordeling af fiskeressourcerne i året 1978. En hensyntagen til medlemsstaternes traditionelle fiskeri i det pågældende område er bl.a. objektivt begrundet derved, at foranstaltningerne i overensstemmelse med præamblen til forordning nr. 101/76 bl.a. skal sikre den del af befolkningen, der lever af fiskeri, en rimelig levestandard. For bekendtgørelsens forenelighed med fællesskabsretten taler endelig også det forhold, at bekendtgørelsen i overensstemmelse med den procedure, som er fastlagt i bilag VI til Haager-resolutionen, er meddelt Kommissionen og godkendt af denne.

Med henblik på at kunne afgøre spørgsmålet, om bekendtgørelsen af 10. marts 1978 kan forenes med fællesskabsretten, har Østre Landsrets 16. afdeling udsat sagen og ved beslutning af 29. oktober 1981 i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1. Er det foreneligt med bestemmelserne i EØF-traktaten, særlig dennes art. 7, at en medlemsstat i 1978 ved nationale bestemmelser om fiskeri fordelte den samlede fangstmængde for en bestemt art i et bestemt afgrænset område af statens fiskeriterritorium på grundlag af det hidtidige fiskeri af denne art i området, således at de medlemsstater, der før bestemmelsernes ikrafttræden havde drevet sådant fiskeri, tildeltes en fangstkvote, mens andre medlemsstaters fartøjer blev udelukket fra at drive sådant fiskeri?

2. Er bestemmelserne i Ministerrådets forordning nr. 101/1976 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren artikel 1 og artikel 2,1 til hinder for, at en medlemsstat i 1978 ved nationale bestemmelser om fiskeri fordelte den samlede fangstmængde for en bestemt art i et bestemt afgrænset område af statens fiskeriterritorium på grundlag af det hidtidige fiskeri af denne art i området, således at de medlemsstater, der før bestemmelsernes ikrafttræden havde drevet sådant fiskeri, tildeltes en fangstkvote, mens andre medlemsstaters fartøjer blev udelukket fra at drive sådant fiskeri?«

Til disse spørgsmål skal jeg anføre følgende:

1. Den forelæggende ret har på baggrund af den i 1978 gældende regulering af fiskeriet bevidst koncentreret spørgsmålene om den endnu ikke af Domstolen udtrykkeligt behandlede problematik, om en medlemsstat i 1978 kunne opdele en til bevarelse af en bestemt fiskeart i et bestemt område af statens fiskeriterritorium fastsat total fangstmængde mellem *enkelte* medlemsstater samt tredjelande på grundlag af »traditionelt fiskeri«.

Da Domstolen tidligere flere gange har haft lejlighed til at behandle de relevante bestemmelser i fællesskabsretten, som var gældende før udløbet af den overgangsperiode, der var fastsat i tiltrædelsesaktens artikel 102, senest i sag 32/79 [1], kan jeg med hensyn til retsstillingen for så vidt henvise til de tidligere domme og mine forslag i forbindelse hermed. Her skal blot nævnes, at det ifølge Domstolens praksis er Fællesskabet, der har kompetencen til at træffe bevaringsforanstaltninger i medlemsstaternes fiskerizoner, der fra den 1. januar 1977 var blevet udvidet til 200 sømil fra kysten i Nordsøen og i det nordlige Atlanterhav. Tiltrædelsesaktens artikel 102 skulle i denne forbindelse — efter den betragtelige udvidelse af søterritoriet som følge af Fællesskabets udvidelse — blot få en ny overgangsperiode til at løbe, i hvilken Rådet skulle have truffet de nødvendige bevaringsforanstaltninger. Sålænge Rådet imidlertid ikke havde taget initiativet på dette område, havde *medlemsstaterne*, således som Domstolen gentagne gange har fastslået, ret og pligt til at træffe de nødvendige bevaringsforanstaltninger i de havområder, som henhørte under deres jurisdiktion, i fælles interesse og *under overholdelse af fællesskabsrettens materielle og formelle bestemmelser*, således som disse fremgår af bilag VI til Rådets Haager-resolution af 3. november 1976 og Rådets efterfølgende erklæring af 31. januar 1978.

Da Rådet i marts 1978 ikke havde truffet bevaringsforanstaltninger til beskyttelse af rejebestanden i det omtvistede område, havde kongeriget Danmark kompetence til at træffe de nødvendige bevaringsforanstaltninger og dermed til fastsættelse af en samlet fangstmængde, hvilket alle sagens deltagere erkender. De er endvidere alle enige om, at den danske regering også har overholdt de i Haager-resolutionen og i erklæringen af 31. januar 1978 fastsatte processuelle betingelser, idet Danmark allerede den 1. marts 1978 søgte at indhente Kommissionens godkendelse af den planlagte foranstaltning og holdt Kommissionen underrettet på alle sagens trin.

2. Med henblik på de *materielle* fællesskabsretlige betingelser er der derimod af tiltalte i hovedsagen samt af den britiske og af den nederlandske regering rejst tvivl om, hvorvidt den kvotefordeling, der er fastsat i bekendtgørelsen, er i overensstemmelse med den i fællesskabsretten gældende lighedsgrundsætning, således som denne navnlig kommer til udtryk i EØF-traktatens artikel 7 og i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76.

Medens EØF-traktatens artikel 7 principielt forbyder al forskelsbehandling, der

1 — Dom af 10. 7. 1980 i sag 32/79 — Kommissionen mod Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirland — Sml. 1980, s 2403.

udøves på grundlag af nationalitet, bestemmer artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76 som et konkret udslag af dette forbud, at de enkelte staters ordninger for udøvelsen af fiskeriet i det søterritorium, der hører under deres højhedsområde eller jurisdiktion, ikke må føre til forskelsbehandling af andre medlemsstater, og at deres fiskefartøjer skal have lige adgang til fangstpladserne og til fiskeri på alle medlemsstaters søterritorium.

Herefter er spørgsmålet, om en medlemsstats fastsættelse af forskellige årlige fangstkvoter for andre fiskerinationer i den fiskerizone, der grænser op til statens kyst, således som sket i den foreliggende bekendtgørelse, er forenelig med fællesskabsretten, og i givet fald, om ikke hensyntagen ved kvotefordelingen til det traditionelle fiskeri i dette område fører til forskelsbehandling af de andre medlemsstater.

Den nederlandske regering har i denne forbindelse principielle betænkeligheder med hensyn til, om en kyststat overhovedet er beføjet til at opdele en samlet fangstmængde, der er fastsat inden for statens fiskeriterritorium med henblik på bevaring af en fiskebestand, gennem fastsættelse af fangstkvoter til enkelte medlemsstater. Efter den nederlandske regerings mening bør denne ret og kontrollen med overholdelsen af kvoteringsordningen forbeholdes flagstaterne, der med Kommissionens deltagelse må nå til enighed. Hvis nemlig kyststaterne og flagstaterne fastlægger forskellige kvoter, kan der opstå en kollision mellem sådanne indbyrdes modstridende regelsæt, hvilket fiskerne ikke bør udsættes for.

Hertil bemærkes generelt, at det forhold, at det i nærmere bestemte tilfælde, såsom i de tilfælde, der ligger til grund for sagerne Kramer [1], van Dam (I) [2] og van Dam (II) [3] blev anset som tilladt efter fællesskabsretten, at flagstaten fastsatte kvoter for sine egne fiskere, ikke fører til, at det andet princip er retsstridigt, nemlig, at kyststaten fastsætter fangstkvoter, hvis en sådan løsning af praktiske grunde synes mere velmotiveret. En fælles fiskeripolitik må nemlig, således som Domstolen flere gange har fastslået, tage den særlige omstændighed i betragtning, at fiskebestandenes omfang og antal ikke vilkårligt kan tilpasse efterspørgslen. Overfiskning af de enkelte bestande kan imidlertid kun virkningsfuldt imødegås ved fastsættelse af samlede fangstmængder, der opdeles i kvoter, som skal kunne kontrolleres. Fastsættelsen og tildelingen af fangstkvoter til de enkelte medlemsstater er således nært og udeleligt forbundet med den egentlige bevaringsforanstaltning, fastsættelsen af en samlet fangstmængde. Opnås der imidlertid ikke enighed herom i Rådet, kan medlemsstaterne ifølge bilag VI til Haager-resolutionen »... træffe passende foranstaltninger til at sikre beskyttelsen af de ressourcer, *som befinder sig i fiskerizonerne ud for deres kyster*«. At også fastsættelse og fordeling af fangstkvoter til den enkelte medlemsstat hører til disse bevaringsforanstaltninger, kan endelig udledes på utvetydig måde af Rådets erklæring af 31. januar

1 — Dom af 14. 7. 1976 i de forenede sager 3, 4 og 6/76 — Cornelis Kramer m.fl. — Sml. 1976, s. 1279.

2 — Dom af 3. 7. 1979 i de forenede sager 185/78-204/78 — straffesager mod J. van Dam en Zonen m.fl. — Sml. 1979, s. 2345.

3 — Dom af 2. 7. 1981 i sag 124/80 — straffesag mod J. van Dam en Zonen — Sml. 1981, s. 1447.

1978, hvori det hedder, at der »kun vil kunne træffes nationale foranstaltninger, såfremt de er strengt nødvendige for bevarelse og *forvaltning* af fiskeriressourcerne ...«. Det kan herefter ikke bestrides, at såvel kyststaten som flagstaten kan fastsætte fangstkvoter og kontrollere overholdelsen heraf, idet fællesskabskontrollen med foranstaltningerne i alle tilfælde skal sikres gennem den fastsatte konsultationsprocedure. Herigennem forhindres det endelig også, at der, således som den nederlandske regering har hævdet, kan forekomme indbyrdes modstridende fangstkvoter fastsat af de enkelte medlemsstater.

3. Allerede disse betragtninger viser, at også de yderligere betænkeligheder, som den britiske, den nederlandske og den franske regering har anført om, at fastsættelsen og fordelingen af fangstkvoter til de enkelte medlemsstater ikke kan anses for bevaringsforanstaltninger, men blot som rene administrative foranstaltninger, ikke holder stik. Således beviser den nævnte erklæring af 31. januar 1978, at en samlet fangstmængde og den økonomiske udnyttelse heraf også efter Rådets opfattelse må betragtes under ét ved en prøvelse af de nationale foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten. Endvidere går også den konvention om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav, som Fællesskabet undertegnede den 28. december 1978 (EFT L 378 af 30. 12. 1978, s. 1) ud fra, at fastsættelsen af bestemte samlede fangstmængder og disses opdeling i fangstkvoter er uløseligt forbundet, idet fiskerikommissionen tillægges ansvaret for forvaltningen og bevaringen af fiskeriressourcerne. Sidst men ikke mindst erkender også Kommissionen den nære sammenhæng mellem bevaring og forvaltning af fiskeriressourcerne, således som dens forslag herom beviser — jfr. forslag til en rådsforordning af 8. oktober 1976 om indførelse af en fællesskabsordning for bevarelse og regulering af fiskeressourcerne (EFT C 255 af 28. 10. 1976, s. 3) som senest ændret ved Kommissionens forslag af 6. marts 1981 (EFT C 141 af 11. 6. 1981, s. 6).

4. At medlemsstaterne også har kompetence til at fastsætte fangstkvoter kan endvidere udledes af Domstolens praksis. Således blev det i Kramer-sagen [1] udtrykkeligt fastslået, »at Fællesskabet på det interne plan har kompetence til at træffe enhver foranstaltning til bevaring af havets biologiske ressourcer, *og sådanne foranstaltninger kan omfatte fastsættelse af fangstkvoter og disses fordeling mellem de forskellige medlemsstater*«. Følgelig må — så meget om det af den franske regering herom anførte — også artikel 4 i forordning nr. 101/76, der giver Rådet hjemmel til at træffe foranstaltninger til bevaring af fiskebestandene, fortolkes i overensstemmelse hermed. Har Rådet imidlertid som i det foreliggende tilfælde ikke taget initiativet, kan denne beføjelse ifølge Domstolens praksis udøves af medlemsstaterne.

5. Det må således herefter undersøges, om det fællesskabsretlige diskriminationsforbud, således som dette kommer til udtryk i EØF-traktatens artikel 7 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76, er blevet tilsidesat derved, at kvoteforde-

1 — Dom af 14. 7. 1976 i de forenede sager 3, 4 og 6/76 — Cornelis Kramer m.fl. — Sml. 1976, s. 1279.

lingen skete på grundlag af det *hidtidige fiskeri* med den følge, at ikke alle medlemsstaternes fiskefartøjer havde *lige adgang* til de pågældende fangstpladser.

Da Domstolen imidlertid i en fast praksis har understreget, at der kun kan antages at foreligge forbudt diskrimination i tilfælde af en objektiv og sagligt ubegrundet forskelsbehandling, skal på dette sted kun undersøges, om en fordeling af den tilladte samlede fangstmængde, således som denne fandt sted ved den i sagen omhandlede bekendtgørelse, under hensyn til en fælles fiskeripolitiks målsætninger og funktion var sagligt velbegrundet.

Efter navnlig den britiske regerings opfattelse var det i det foreliggende tilfælde ikke nødvendigt at tildele de enkelte medlemsstater fangstkvoter for at sikre overholdelsen af den tilladte samlede fangstmængde. Efter regeringens mening kunne dette mål nøjagtig ligeså godt eller bedre have været nået gennem fri adgang til fangstpladserne for alle fiskefartøjer, indtil den samlede fangstmængde var nået gennem et licenssystem, der i samme omfang var åbent for alle fiskefartøjer fra medlemsstaterne, eller på grundlag af fiskefartøjernes antal.

Over for denne argumentation må man som Kommissionen først henvise til, at enhver samlet tilladt fangstmængde for en bestemt fiskeart automatisk skaber en række problemer. For det første må overholdelsen af en sådan fangstbegrænsning sikres gennem effektive kontrolforanstaltninger, for det andet skal den ved fangstbegrænsningen pålagte byrde fordeles retfærdigt på fiskerne, og for det tredje skal der sikres en rationel udnyttelse af den samlede fangstmængde.

Med henblik på en *effektiv kontrol med overholdelsen af den samlede fangstmængde* — hvilket er så meget mere nødvendigt, når der som i det foreliggende tilfælde er tale om en fiskebestand, der også rækker ind på et tredjelands fiskeriterritorium — kan det imidlertid ikke bestrides, at kvotetildelingen til enkelte medlemsstater er et effektivt og dermed sagligt velbegrundet instrument. Kvotetildelingen sikrer nemlig, at de enkelte flagstater på deres side også skal kontrollere overholdelsen af de fangstkvoter, de har fået tildelt. Såfremt alle fiskefartøjer fra medlemsstaterne havde fri adgang til fangstpladserne, ville en sådan kontrol foretaget af en enkelt medlemsstat være yderst vanskelig, hvis ikke helt umulig, for slet ikke at nævne de betragtelige forvaltningsomkostninger, som et licenssystem, der er åbent for enhver, ville medføre.

Den af den britiske regering foreslåede løsning ville derudover — hvilket den danske og den franske regering har henvist til — ikke sikre opfyldelsen af det yderligere mål, som skal tages i betragtning ved fordelingen af en samlet fangstmængde — *retfærdig fordeling af fangsterne og rationel udnyttelse af den samlede fangstkvote.* En fuldstændig fri adgang for alle fiskere ville føre til en begunstigelse af dem, der først fisker på stedet, og fremkalde fare for, at fangstpladserne måtte lukkes for tidligt, eventuelt til skade for de fiskere, hvis eksistensgrundlag hidtil helt eller delvis har hvilet på disse fiskebestande. Et licenssystem, der er åbent for enhver, ville således efter omstændighederne ramme dem, der traditionelt har drevet fiskeri i de pågældende områder, hårdere end dem, der

ikke indtil da har drevet fiskeri på dette sted, og som således ikke umiddelbart vil lide tab på grund af fangstbegrænsningen.

Ville man endelig også give kvoter til de medlemsstater, hvis fiskere ikke tidligere eller i den løbende fangstsæson har vist interesse for fiskeriet i denne zone, eller endog tage hensyn til antallet af fiskefartøjer, ville der være fare for, at fangstkvoterne ikke blev udnyttet, hvilket modsat ikke ville være foreneligt med kravet om en rationel udnyttelse af ressourcerne. En »harmonisk udvikling af fiskerisektoren inden for økonomien som helhed« og en »rationel udnyttelse af de biologiske ressourcer i havet«, der ifølge artikel 1 i forordning nr. 101/76 er målet, ville næppe kunne opnåes gennem disse foranstaltninger.

Til gengæld kan en rimelig opdeling af de samlede fangstmængder, som står til rådighed for Fællesskabet, gennemføres med respekt af de nævnte mål på mere saglig måde ved at lægge de tre kriterier til grund, der findes i Rådets erklæring af 30. marts 1980 vedrørende den fælles fiskeripolitik (EFT C 158 af 27. 6. 1980, s. 2) samt i betragtningerne til Kommissionens forordningsforslag af 24. juli 1981 om fordelingen af Fællesskabets samlede muligheder for fiskeri efter bestande (EFT C 224 af 3. 9. 1981, s. 11). Kommissionen gik også, hvilket den udtrykkeligt har forsikret, allerede ud fra disse kriterier — ganske særligt hensyn til de traditionelle former for fiskeri, det særlige behov i regioner, hvor den lokale befolkning er særlig afhængig af fiskeriet og den dertil knyttede industri samt tabet af fangstmuligheder i tredjelands farvande — i det forslag, som blev forelagt Rådet, om fordeling af den samlede fangstmængde for den pågældende rejebestand for året 1978.

6. Det er ubestridt, at den i sagen omhandlede bekendtgørelse nr. 88 af 10. marts 1978 om begrænsning af fangstmængder på fiskeriterritoriet ved Grønland er i overensstemmelse med det forslag, som Kommissionen forelagde Rådet, i hvert fald for så vidt angår opdelingen af fangstkvoterne for rejefangsten på det pågældende fiskeriterritorium mellem Grønland, Danmark, Frankrig og Færøerne. Følgelig kan det også lægges til grund, at der ligeledes er taget hensyn til de nævnte kriterier ved udstedelsen af de nationale bevaringsforanstaltninger, der blev udstedt efter indgående rådslagninger med Kommissionen. Da den nationale foranstaltning er udstedt før udløbet af den i tiltrædelsesakten artikel 102 fastsatte overgangsperiode, behøvede den endelig heller ikke formelt nogen forudgående udtrykkelig eller stiltiende godkendelse fra Kommissionen.

Af det forhold, at den nationale foranstaltning er i overensstemmelse med den af Kommissionen foreslåede bevaringsforanstaltning, følger videre, at dens lovlighed ikke kan drages i tvivl med det argument, at den i for høj grad har lagt vægt på det traditionelle fiskeri og til gengæld ikke har taget hensyn til det tab, britiske fiskefartøjer har haft i tredjelandes farvande. Som Kommissionen med rette har anført i denne forbindelse, kan en sådan udligning ikke ske i forbindelse med hver enkelt fangstkvotetildeling, men alene i forbindelse med en *samlet vurdering* af udnyttelsen af fiskebestandene på Fællesskabets fiskeriterri-

torium som helhed. Når Kommissionen imidlertid forsikrer os om, at der i fornødent omfang er taget hensyn til britiske fangsttab i tredjelandes farvande ved udnyttelsen af andre fiskebestande, er der intet grundlag for at betvivle dette udsagn.

Det kan endvidere heller ikke bestrides, at det, når en harmonisk udvikling af fiskeriet inden for Fællesskabets økonomi som helhed skal fremmes, ved siden af de to andre nævnte kriterier må anses for et *sagligt korrekt grundlag for sondringen.* Relevansen af dette kriterium, som fiskerikommissionen for Atlanterhavet i samtlige henstillinger har taget hensyn til, blev sidst men ikke mindst anerkendt indirekte af Domstolen i sagerne 61/77 [1], 32/79 [2] og 804/79 [3].

I hvert fald kan man ikke som tiltalte i hovedsagen udlede det modsatte af Domstolens dom i Burgoa-sagen [4], der bl.a. drejede sig om lovligheden af Rådets forordninger nr. 341/78 af 20. februar 1978 (EFT L 49 af 21. 2. 1978, s. 1) og nr. 1376/78 af 21. juni 1978 (EFT L 167 af 24. 6. 1978, s. 9), der gjorde spanske skibes udøvelse af fiskerirettigheder i fællesskabsfarvande betinget af licens. Domstolen fastslog i denne forbindelse udtrykkeligt, at der i dette tilfælde var tale om overgangsforanstaltninger, som Fællesskabet havde indført i medfør af egne regler, og som indgik i det samarbejde, der var indledt mellem Fællesskabet og Spanien for dels at løse problemerne i forbindelse med bevaringsforanstaltningerne og udvidelsen af de eksklusive fiskerizoner, dels gensidigt at sikre fiskerne adgang til de farvande, der omfattes af sådanne foranstaltninger. Af denne afgørelse kan der således ikke drages den slutning, at Domstolen har afvist at anerkende rettigheder, der beror på et hidtidigt fiskeri.

7. At Kommissionen har baseret sit forslag om fastsættelse af fangstkvoter for 1978 på fiskeri, der udøvedes i området i *1976,* kan formentlig heller ikke anfægtes. Der må i denne forbindelse tages hensyn til, *at* der ikke forelå henstillinger om opdeling af den samlede fangstmængde for den pågældende rejebestand fra den internationale fiskerikommission for det nordvestlige Atlanterhav, *at* udnyttelsen af den pågældende rejebestand først er begyndt for forholdsvis kort tid siden, og *at* 1976 var det år, som gav de nyeste sikre oplysninger om de enkelte fiskeflåders virksomhed i det pågældende område.

Da britiske fiskefartøjer endelig ikke indtil da havde drevet rejefangst i det pågældende område, kan der i denne henseende ikke være tale om traditionelt fiskeri. Det er herved uden betydning, at den britiske regering havde indledt forhandlinger med den danske regering om tildeling af fangstkvoter, da der,

1 — Dom af 16. 2. 1978 i sag 61/77 — Kommissionen mod Irland — Sml. 1978, s. 417.

2 — Dom af 10. 7. 1980 i sag 32/79 — Kommissionen mod Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirland — Sml. 1980, s. 2403.

3 — Dom af 5. 5. 1981 i sag 804/79 — Kommissionen mod Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirland — Sml. 1981, s. 1015.

4 — Dom af 14. 10. 1980 i sag 812/79 — straffesag mod Juan C. Burgoa — Sml. 1980, s. 2787.

således som den danske regering med rette fremhæver, i dette tilfælde alene var tale om bilaterale samtaler, under hvilke der skulle opnåes en kvote for *1977*.

8. Når det således står fast, at den kvotefordeling i kommissionsforslaget, som den danske regering i det væsentlige har overtaget i sin bekendtgørelse nr. 88 af 10. marts 1978, heller ikke kan anfægtes på grund af tilsidesættelse af den øvrige fællesskabsret, er det unødvendigt at komme ind på det af den britiske regering rejste spørgsmål, om en mulig overtrædelse kan helbredes ved Kommissionens senere udtrykkelige godkendelse.

9. Jeg skal herefter afslutningsvis foreslå, at de stillede spørgsmål besvares således:

Det er foreneligt med fællesskabsrettens lighedsgrundsætning, således som denne navnlig er kommet til udtryk i EØF-traktatens artikel 7 og i artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 101/76 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik på fiskerisektoren, at en medlemsstat før udløbet af overgangsperioden i tiltrædelsesaktens artikel 102 opdelte den samlede fangstmængde for en bestemt fiskeart i en nøje afgrænset del af sit fiskeriterritorium ved nationale regler om fiskeriet bl.a. på grundlag af det hidtidige fiskeri af denne fiskeart i området, såfremt Rådet ikke havde truffet sådanne bevaringsforanstaltninger, og den nationale foranstaltning blev udstedt efter at have været forelagt Kommissionen og i overensstemmelse med dennes forslag.